

— Ставаме турци!

Настаналъ плачъ, викъ и страшна страхотия. Разпищѣли се жени и деца. Най-напредъ се потурчилъ банъ Велю и попъ Костадинъ. Следъ тѣхъ започнали да се турчатъ и другитѣ. Всички плакали и въ голѣмия си страхъ, безъ да щатъ, се кръстили. Турцитѣ веднага събрали кръстоветѣ и иконитѣ отъ църквитѣ, които обърнали въ джамии. Свещеницитѣ и всички потурчени наложили чалми на глава, а на женитѣ нахлупили черни була, като на кадъни. Това събитие станало на връхъ Гергйовдень 1657 г.

Пашата се зарадвалъ и заминалъ съ войскитѣ си. Останали ходжитѣ и други надошли турци отъ Пазарджикъ, които продължавали да турчатъ българитѣ въ всички села. Онѣзи, които не искали да се потурчатъ, избѣгали и се скрили въ горитѣ. Дето е сега селото Каменица, тогава имало гжста борова гора. Християнитѣ се изпокрили въ гората. Ходжата казалъ:

— Оставете избѣгалитѣ. Нека наредятъ свое гяурско село. Занапредъ вие мюсулманитѣ ще бждете господари, а гяуритѣ отъ Каменица ще бждатъ ваши раи (слуги).

Тѣй били потурчени селянитѣ въ Костандово, Дорково, Корова, Лжджене, Баня и Ракитово. Потурченитѣ селяни били принудени да съборятъ църквитѣ и манастиритѣ и да изградятъ джамии. Дошли млади ходжи и запѣли молитва за Мохамеда. Отъ Т. Пазарджикъ докарали чували съ храна и раздавали просо, жито и ръжъ на всѣка потурчена челядь. Много отъ избѣгалитѣ въ гората, като видѣли храната, завърнали се, та и тѣ се потурчили.